

: 22

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

מסורת הש"ס

(א) יצמות (ה), (ב) שם
קדושין ג, כ"ב מה, הוריות
(ג) חולין ק"א, (ד) יצמות
(ה) שם, (ו) למן עה;
(ז) שם, (ח) תח"ל, (ט) ע"י
(י) שם, (יא) ויע"ע חוס'
יצמות ט, ד"ה וברי איסור
(כז).

תורה אור השלם

1. קדשים יהיו
לאֱלֹהִים וְלֹא יִמְלֹכוּ
עַל אֱלֹהִים כִּי אֵת אֲשֶׁר
יְיָ לָחַם אֱלֹהִים וְהֵם
מְקִרְבִים וְהָיוּ קֹדֶשׁ:
2. יִרְאֶה אֶבְיָר וְעֹרֹת
אֲמָן לֹא תִגְלֶה אֲמָן וְהָיוּ
לֹא תִגְלֶה עֲרֹתָהּ:
3. יִרְאֶה יֵה:
4. עֲרֹת אֲשֶׁת אֲבִיק לֹא
תִגְלֶה עֲרֹת אֲבִיק וְהָיוּ:
5. יִרְאֶה יֵה ח
6. עֲרֹת אֲשֶׁת בֶּן לֹא
תִגְלֶה אֲשֶׁת בֶּן וְהָיוּ לֹא
תִגְלֶה עֲרֹתָהּ:
7. יִרְאֶה יֵה טו

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה אלף אמו
וכי' לא נמצא דקטרי
(ותמיהא לי וכי' מרדו ליה
דחייב) א"מ וי"ב הג"ה
יה: (ב) ד"ה אלף אמו
רנא וכי' ועדות אשת אביך
דרש"א כ"ל ומצא יהא
נמצא:

מוסף רש"י

- שניות מדברי סופרים.
שניות לעריות שנאזו
סופרים עליהם (יבמות כ.).

מזה שניות מדברי סופרים. מנה גופיה קמי לה במשנה הרי:
קרי לה וכו'. פירוש אמוראים ניהו: ר' יודוס מחליף. שהיה
ומפרש יסור מזה אלמנה לכן גדול דכתיב (ויקרא מ) כבוד
ויקרא כשהשלים כל מזה בהוה אלה המזות יסור קדושה
שניות מדברי סופרים כגון אלו
והאם אלו ואמאי קרי ליה יסור
סופרים ונאמאי

קדושה שאל חכמים קדש עלמך
במזרח קף להסרח קף מזו המזרח
כדי שלא תכלש באיסורא אבל חליה
נעלי: חייבי לאון. דקמינ אלמנה:
כחייבי כריתוס. משו לזו דלא תפסי
בזו קדוש: וחייבי כריתוס לאו בני
חליה ויבוס ניבסו. וכן חייבי לאון
לרבי עקיבא הם חייבי כריתוס אין
במזרח קדושין ואין לזו חליה ויבוס
אף אלו הוואל ואינן במזרח קדושין אין
בזן חליה ויבוס: לדרביו דמנא קמא.
דמחייב אלמנה בחליה קמא חלמי
יהודי לדרבין דמחייב לאת חלמי
אין לך לקדושה איסור קדושה אלא
איסור מזו: פני דרסן. אימי
ממיתא בדידי דמני בה דר' יהודה
אמר(י) אף בראיה לאזי דקדוש אמר
חייב אלא משום אש כללד ודמנן
במחייב: אמן ביה. ערות אביך
וערות אמן לא תגלה אמן היא למה
לי אמן היא אלא לומר לך ששם יש
שני שמות אש ואשך אף חייב
אלא משום אמו: אלא מעשה. דרשתי
אמן היא למעט: ערות אביך ביה.
דכמי גבי אשך אש תדרשיה נמי
למעט שם אש מינה וימא דה"ק
אף ערות אשך אש דרש'א קדשא אש
יש עוד עליה שם אחר כגון שהיא
אמן לא תחייב אלא משום אשך אש:
אלא אמו שהיא אשך אביו. במתיה.
לומר לדרבין קאי הכא ומעט לה
מאיסור אש קאי הכא ומעט לה
מאיסור אשך אש כן על דרבין
לגמרי מיטעה דקדאי אהדי לא יומא
דסמי(א) וימיה לא אלא לא קאסי
ליה לרבי יהודה גופיה דהא לא משום
אש מודה ליה דחייב ואי איכא
למדרשיה לזהא היא למיעוטא הכי
דקאסי גמרי ואי גמרי חלמי דהא

וזהר עליה והיא דערות אביך היא נמי מדרש ערות אשת
ויקח מזהר עליה והשתא י"ל אמו שאינה אשת אביו ואשת
שאינה אשת אביו וכו' לישנא יתירה הוא וה"ל קאי הכא וממעט
אזי אהדידי הוא מיוחד ליה כנאמו וממעט ליה מאשת אב והאי
הוא מלמעמיטא כי האי גונא רבנא עבד ליה אלא עבד כדמיך
שיטא הי מיעוטא הכי משמע אמן היא ואין אחרת אמן והאי
רינא אחא לכדבר שיטא נריה דרב אידי כשליה שמעמיך [ומ]
קרא בן דמיסא בס ומשמע בין אשת אביו שאינה אמו בין שהיא
לא תכלה ומשמע אע"פ שאינה אשת אביו אבל עונש לא
למאן שהיא אשת אביו ענש כן כן אמן קרא שאינה אשת אביו
ולדרשה אחרינא לחייב עליה אפילו לאחר מיתא אביו כלומר
אלא מעטא עד לכדבר שיטא נריה דרב אידי דהא אחקפתא
לעולם מקרא קמא דהיא צבורת אמן מיעוטא משמע כדכיה
איסורא אם לא פירכא היא דקרא רישא דקרא דערות אביו
ואמר כאן ערות אביו לא תכלה ויהא [י] וקמא להלן ערות אביו
מע לן איסורא בין אשת אביו שהיא אמו ובין אשת אביו שאינה
בין קרא ערות אביו היא לאו למדרש מנייה משום אב ולא
בניה בין אינה אמו בין היא אמו הלכך לרבי יהודה ערות
אב אם לא נפיק מכלל איהא אז דרישא דקרא דרב אידי נמי
צבורת אשת אביו (ג) היא דרישא מוקי לאזהרת אשת אב לאחר
היא י"ל מרישא דקרא דלחייב עליה משום אשת אב כשיהא
אביו ולא אביו במשכב וכור ממנ דליק לה בגזירה שזה
לביא אמו אנסה וידר כמיא דהא לאפוקי ממשמעותיה
ב אידי לא מביע עליה לרבי יהודה דקין דלית לה האי
ולרבנן דלית לה גזירה שזה נפקא להו מהאי קרא דאמן
שמע להו לרבנן משום דקא סברי האי ערות אביו דרישא
רי מדי הלכך לא אחא סיפא למעוטי מדי דלא דמי ליה:
מיא

וְחִיבֵי בְרִיתוֹת אִם בְּנֵי הַצִּיָּה וְיֻבֹם נִינְהוּ. חִימָה מִנִּי לְדַמְיֵי
חִיבֵי לֹאִין לְחִיבֵי בְרִיתוֹת לְכָל מִינֵי דְלַעֲגָא דְדַמְיֵי לַעֲנִין
מִקְמוֹת וְקִדּוּשֵׁין לַעֲנִין חֲלִילָה וְיֻבֹם וְיֻמָּא יֵבֵל עֲשֵׂה וְיֻדְחָה לְחִיל:
לְדַרְבָּרוֹ רַתְּ"ק קא"ץ קא"ץ א"א ס"ז. ה"מ"ל דִּסְכַּר כְּדַמְנִיא כְּסוּף
הַחֲלֹץ (צִימוֹת 97 ע.ט).

לדמר כרבי עקיבא אחיה ממזר כל
שאר בער שהוא בכלל יבא אבל
מחייבי לאוין גידלה לא:
השתא י"ז אבו שרינה אשת
אביו. וכל זרין להאי
ק"ו כדלנ"ה פריך שפיר משום דקשו
קריא להדי דפ"ה אבל אין עושין
מן הדין כל שייך כאן ולא דמי לאחיות
כח אביו ובת אמו דפ"ק דמכות (דף ה'
הבטת) כתיב את אביו כל אמן
דמשמע לישנא דקרא מיירי בבת
אביו שלא בת אמו ובת אמו שלא בת
אביו שלא הכא כתיב אשת אביו פסם
אין עבות אמן דמשמע שפיר אמו
שהיא אשת אביו הויה שפיר בכלל זה
הויה ועוד כתיב התם מולדת בית או
מולדת אמן דמתרגמינן לידלה מן
אביו מן אמו ואורי לא מן אמן מן
גבר ואומין ואש"י דרשנין ליה פ"ב
דיבמות (דף כג.) בין שאומר לו
לאנין קיים בין שאומר לו הויה מכל
מקום אין מקרא יולא מדי פטויו:
הבא

למה השתא אמו שאינה אשת אביו מייחב אשת אמו שהיא אשת אביו לא מייחב כלל ותו לרבנן נמי ההוא מיבעי ליה לכדרב שישא בריה דרב אידי ל' איקא אמר קרות ערותה משום ערות אתה מו' משום שתי קרות אלא מעתה י' ערות כללך לא תנגזל' ערותה הכי נמי משום ערות אתה מו' מחייב' שתי ערות והתנן הבא על כלתו חייב עליה משום כלת' בחיי' בנו בין לאחר מיתת בנו ולא פליג ר' יהודה אלא אע"ג דתרי איסורי נגיהו כתיב ערותה הכא נמי כיון דתרי איסורי נגיהו כתיב ערותה אלא אמר רבא קסבר אוו אשת אבך ומייתי לה בגזירה שוה ומשמע בין אשת אשת אביו שאינה אמו אמו שאינה אשת אביו מניין תגלה אמך היא משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מו' אשת אבך

אמר אמן לנדי היא לא תגלה ערותה אבל אם יש שם אחר עליה
לא תגלה אם ערות אציק לנדי היא אבל אם יש שם אחר
לא יגלה אלא אם חייב אשם אצוי שיהא אמו לא לייחיי. ולי נראה דהשם
לא קאי אהא וממעט ול וחו לא מדי וידי קא קשיא לא אם כן
המעט ליה מלחמו ומחייב בנפשא אפ. וכו'. ולי נראה דמדרשה לא
מלחמו מהיא מיעוטא למיחר דאסור זה לנדי עליה ולא אחר
היא דלא מלחמו למדרשה הכי על כרחק לאו למיעוטא אלא לנדי
לעונש דלחמו שאינה אשם אצוי דלא כמיב בה דמיהס בם בדנפשא אצוי
אשם אצוי אלא שאינה אשם אצוי ואברהם כמיב בה (ויקרא יט.) אצוי
המביב זה ויליף לה ממחר היא בנדיהמה תהא לא לנדיה שוין דרי
עונש בה והכי נמי לרבי יהודה להכי מצנע ליה וכן היא דערו
בנדיהמה תהא לעולם דלקמן בשמעתין (נר.) ולאו למעוטי מאסורא
היא: **אמר קרא.** (ערוה) אמר היא לא תגלה ערותה (ויקרא יט.) **אלא**
דרשין מעיקרא ותיבי היא דערוה אמר אצוי דקשיא לך למעט ליה
שם אשם אב הוא דאדכר ולא משום אסור אם ומייתי לה בגמ' דלקמן
הגלה (שם כ) מה הלאן נאשום הכמו מדבר קף כאל נאשום הכמו
הגלה דחייב עליה משום אסור אשם אב הלכך כי הדרי כמיב בסמי
המשום אם דהא רישא דקדוש ערוה אצוי נמי משום אשם אב
האצוי אמר אצוי משום אשם אשם מוקים לך לקמן (נר.) דלא תימא
עמימי הוא וקרי נמי ביה ולא אשם עמימי לא תמן שכתב ג' ויקרא
הא אב דבי אמר לרבי יהודה למעוטי מאסור אשם אב
ואשם אצוי דקסבר רבי יהודה ערוה אצוי דרישא דקרא
דלקמן (נר.) ומשמע קף שיהא אמו חייב עליה בציפור אשם אב ועו
דרישא ולמיחרא דמשום אמו אהא מחייבו וכו'. ולדרב שישא ב
הירה אב דלקמן מיהר נפקא ליה נמי עונש דלחמו שאינה אשם
הא אב דרי שישא מיהר דרב אצוי בציפור אשם אב
המדרב תנאב וכו' ממש האמר דלקמן (שם) ולאו בציפור אשם
אב דרישא דקסבר רבי יהודה למעוטי מאסור אשם אב

עין משפט
גר מצודה

שח א מ"י פ"ו מהלכות
יבום וחליצה הלכה
ר"ד פמג עשין נא נב
עוש"פ אה"ע סימן קעד
סעיף א:

דבינו חנואל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones